

Arrest

nr. 315 434 van 24 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sinds 2013 in België in het kader van gezinshereniging, maar dit verblijf werd in 2015 ingetrokken wegens het stopzetten van de wettelijke samenwoning.

1.2. Op 27 december 2022 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 maart 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 maart 2024 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 22 april 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: A.(…), L.(…) O.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene haalt aan dat hij de zorg over twee minderjarige kinderen op zich neemt, de verwijdering van mijnheer schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Verweerder heeft nagelaten om de materiële motiveringsplicht te respecteren, in samenspraak met artikel 8 EVRM.

De Raad van State stelt immers dat artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwet primeert. En dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van een bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 moet worden getoetst.

Verwerende partij was immers op de hoogte van het bestaan van een gezinsleven in hoofd van verzoeker. Dit blijkt ook uit de beslissing. Enkel wordt de evenwichtsoefening niet gemaakt. Een inmenging is immers enkel toegestaan na een afweging tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker en zijn kinderen (RVS 26.05.2009, nr 193522, T.Vreemd 2012, 148).

Door de belangenafweging niet te maken, schendt verwerende partij artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.”

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het hoger belang van het kind. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Verweerder stelt dat verzoeker de zorg van 2 kinderen (met verblijfsrecht in België) op zich neemt . Toch stelt verweerder kort en zonder enige uitleg: de verwijdering van mijnheer schaaft het hoger belang van de minderjarige kinderen niet.

Deze kinderen gaan naar school in Vlaanderen (uiteraard). Deze kinderen zijn gebaat met de zorg door verzoeker. Verwerende partij motiveert niet waarom de verwijdering van verzoeker de belangen van de kinderen niet zou schaden .

Op deze manier schendt verweerder de motiveringsplicht en het hogere belang van het kind.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij in zijn middel het volgende:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat de overheid een besluit zorgvuldig en voorbereid moet nemen. In casu heeft verweerder een drastische beslissing genomen in het leven van verzoeker, zonder op een zorgvuldige manier de feiten te onderzoeken. Verwerende partij had op zorgvuldigere wijze het gezinsleven en de belangen van de 2 minderjarige kinderen moeten onderzoeken, alvorens deze beslissing te nemen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift nergens de pertinente vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van voormelde bepaling in beginsel verplicht was aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.7. In de middelen betoogt verzoeker dat bij het nemen van het bestreden bevel niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met zijn recht op gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, en het daarin vervatte (hoger) belang van de minderjarige kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), werd miskend omdat hij de zorg voor de kinderen op zich zou nemen.

2.8. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enkel het volgende wordt gesteld betreffende de minderjarige kinderen:

“Het hoger belang van het kind: Betrokkene haalt aan dat hij de zorg over de twee minderjarige kinderen op (sic) zich neemt, de verwijdering van mijnheer schaaft het hoger belang van de minderjarige kinderen niet.”

Verzoeker kan dus worden bijgetreden in zoverre hij stelt dat uit de motieven niet kan worden afgeleid of voldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd, genomen, op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing, geen motieven bevat in verband met het hoger belang van de kinderen. Verzoeker kon dus ook uit deze beslissing niet afleiden waarom het hoger belang van de minderjarige kinderen niet geschaad zou worden.

2.9. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“(…)

De door verzoekende partij geuite kritiek bestaat erin dat zij van mening is dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven en het hoger belang van de 2 minderjarige kinderen met wie zij een gezin zou vormen.

Gelet op de samenhang tussen de middelen veroorlooft verweerder zich om de middelen samen te behandelen.

Verweerder laat gelden dat de door verzoekende partij geuite kritiek niet kan worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 04.03.2024 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Op 04.03.2024 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard, waarna in toepassing van art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet beslist werd om het bestreden bevel aan verzoekende partij af te geven.

Verzoekende partij betwist het determinerend motief van de bestreden beslissing, nl. dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, niet.

Deze vaststelling volstaat op zich om te besluiten dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.

In zoverre verzoekende partij een schending van art. 8 EVRM aanvoert, laat verweerder gelden dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij voert aan dat zij “de zorg van 2 kinderen (met verblijfsrecht in België) op zich neemt” maar maakt met haar vage en ongestaafde beschouwingen geenszins aannemelijk dat zij effectief een beschermenswaardige relatie zou onderhouden met deze kinderen.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreffen de bestreden beslissingen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het legaal verblijf van verzoekende partij is immers reeds sinds 16.06.2015.

Dit werd ook reeds door Uw Raad overwogen in het arrest nr 284.456 dd. 08.02.2023:

“Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijf van verzoeker in België van precaire aard is sedert 16 juni 2015, omdat er op die datum een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij brengt geen concrete hinderpalen aan waardoor zij niet, minstens tijdelijk, kan terugkeren naar het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied moet verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekende partij nog aanvoert dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd waarom haar verwijdering de belangen van de minderjarige kinderen niet schendt, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te

vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Volledigheidshalve wijst verweerder erop dat er uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de minderjarige kinderen als hun moeder een verblijfsrecht in België hebben en dat zij hun verblijf in België – alsook hun schoollopen alhier – kunnen verderzetten. Verzoekende partij maakt met haar vage en ongestaafde beschouwingen niet aannemelijk dat haar verwijdering het belang van de kinderen zou schaden. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De middelen zijn onontvankelijk minstens ongegrond en kunnen niet worden aangenomen.

(...)"

2.10. De verwerende partij verstrekt *a posteriori* in haar nota met opmerkingen een uitgebreide motivering waarom er *in casu* geen sprake is van een schending van het recht op gezinsleven. Zo wordt er overwogen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker een beschermenswaardige relatie onderhoudt met deze kinderen, dat er geen hinderpalen lijken te bestaan om het gezinsleven elders uit te bouwen, dat deze kinderen hun verblijfsrecht, en dus hun schoolloopbaan in België kunnen verderzetten, dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat, enz. De Raad merkt op dat deze *a posteriori*-motieven betreffende het hoger belang van de kinderen niet van aard zijn om de weinig zorgvuldige motivering uit de bestreden beslissing in het licht van het recht op gezinsleven en het daarin vervatte (hoger) belang van de minderjarige kinderen recht te trekken.

2.11. De bestreden beslissing is met betrekking tot verzoekers recht op gezinsleven behept met een onzorgvuldigheid en een motiveringsgebrek.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate gegrond en geven aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN